

(J. C. Christensen) har ment, at det fra forskellige Sider var et almindeligt Ønske, at man indskrænkede Forslaget til kun at omfatte Folk, der have deltaget i den første slesvigske Krig. Jeg har ikke forstaaet de Udtalelser, der ere faldne paa den Maade. Disse Udtalelser ere nærmest gaaede i Retning af at oplyse, at man fra Forslagsstillerens Side var villig til i Tilfælde af, at man ikke kunde naa saa vidt, at man ogsaa fik Krigerne fra sidste Krig 1864 med, da at finde sig i, at Loven blev indskrænket til at omfatte Folk fra den første slesvigske Krig. Jeg nævner kun dette, fordi jeg tror, det var heldigst, at man var fri for disse Misforstaaelser. Naar der i øvrigt over for dette Forslag er indvendt, at det vilde kræve saa uhyre store Udgifter fra Statskassen, maa jeg dog gøre opmærksom paa, at i det Tilfælde, man maa finde sig i, at Forslaget kun kommer til at omfatte Folk fra den første slesvigske Krig, vilde dog Udgifterne ikke blive saa overordentlig store. Der er gentagende Gange fremhævet, at det snart er 50 Aar siden, denne Krig tog sin Begyndelse, og man kan deraf slutte, at de allerfleste af de Folk, der ere tilbage, ere mellem 70 og 80 Aar. Nu er det jo heller ikke Meningen, at alle disse skulle have Understøttelse. Meningen er jo kun — og det er jo da udtalt klart nok — at det kun er dem, der trænge. Det forekommer mig, at hvis man virkelig vil yde disse gamle Krigere nogen Støtte, er det snart paa Tiden, thi bier man, til den sidste er død, saa er det bagefter. Jeg tror derfor, at man nu maatte søge at faa dette lille Lovforslag frem. Og jeg vil sige, at det er slet ikke mit Ønske, at det skal indskrænkes til at omfatte de gamle Krigere fra den første slesvigske Krig, men hellere vil jeg dog tage mod en Lov, der yder noget godt over for disse, end slet ingen Ting at faa. Jeg skal ikke nægte, at det fornøjede mig at høre, da den første ærede Taler i denne Sag bad om at faa Forslaget tilbage fra Finansudvalget, saa at vi igen fik det at se her i Tinget. Det er et Ønske, der sikkert næres af alle Forslagets Venner, og det næres ikke mindst — thi deri har det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds Ret, at der er mange ude omkring i Landet, der have stillet Forventninger netop til dette Forslag — af de gamle Krigere. Maa jeg endnu tilføje et. Der er jo blandt disse gamle Krigere en hel Del, som vel ere Invalider, som lide af en eller anden Ulempe, de have paa draget sig under Militærtjenesten i Felten,

og disse Mennesker, som nu gaa og slæbe paa en høj Alder og en Svagelighed, nægter man i mangfoldige Tilfælde Understøttelse, naar de henvende sig til Invalidefonden. Jeg kender selv et Tilfælde, hvor det er vitterligt, at en Mand, der var med i 1864 og fik forvredet Lænden, saa at han hele sit Liv har lidt derunder — det er noget, som hele den Befolkning, blandt hvilken har har færdedes, ved — men uagtet han gentagende Gange har søgt om en Smule Understøttelse, er det bestandig blevet nægtet ham, fordi man mangler Oplysninger. Nu er det jo meget vanskeligt, i hvert Fald for alle, der ere naaede op til en saa høj Alder, at bevise Enkelthederne i de Tilfælde, der ligge saa langt tilbage i Tiden, og det kan ogsaa gerne være, at det er vanskeligt nok under en Retræte i Krigstilfælde at have alle de forskellige Dokumenter i den kompletteste Orden, saa at man kan paavise, hvorledes det er gaaet enkelt Mand. De Bestræbelser, som gennemgaaende have været fremme, naar der har været behandlet Forslag her angaaende Invalider, ere, synes det mig, gaaede i Retning af, at man vilde, saa vidt muligt, søge at imødekomme netop de gamle Krigere, for hvem det ganske vist er vanskeligt at bevise, at deres Svaghed hidrører fra Krigen, men hvor der dog er en stærk Sandsynlighed derfor. I det sidste Tillæg til Invalideloven, vi have gennemført, tror jeg, vi kom for Skade at sætte en Bestemmelse ind, som vistnok vil komme til at ramme mange, idet man jo der saa omtrent slog fast, at for at opnaa Understøttelse i saadanne Tilfælde skulde vedkommende være kasseret. Men det er jo ikke givet, at fordi en Mand ikke straks bliver kasseret, han desuagtet ikke kan lide under Følgerne af det Forhold, han har været underkastet i Felten, og der er, som sagt, mange af disse Tilfælde. Jeg vil henstille til den højtærede Finansminister at tage saa venligt som muligt paa denne Sag. Jeg vil henstille til ham at tænke paa disse gamle Krigere og at tage saa blidt som muligt paa dem i de Tilfælde, hvor der indkommer Ansøgninger om Understøttelse selv under saadanne Forhold, hvor det ikke er absolut bevist, at Sygdommen hidrører fra Militærtjenesten. Selv om man paa dette Omraade kommer til at anvende en lille Sum ud over, hvad det muligt kan indskrænkes til, tror jeg dog, at disse Penge ville være anvendte paa en Maade, som kan forsvares. Med disse Bemærkninger vil jeg slutte, idet jeg dog endnu vil fremsætte den Bøn, at vi